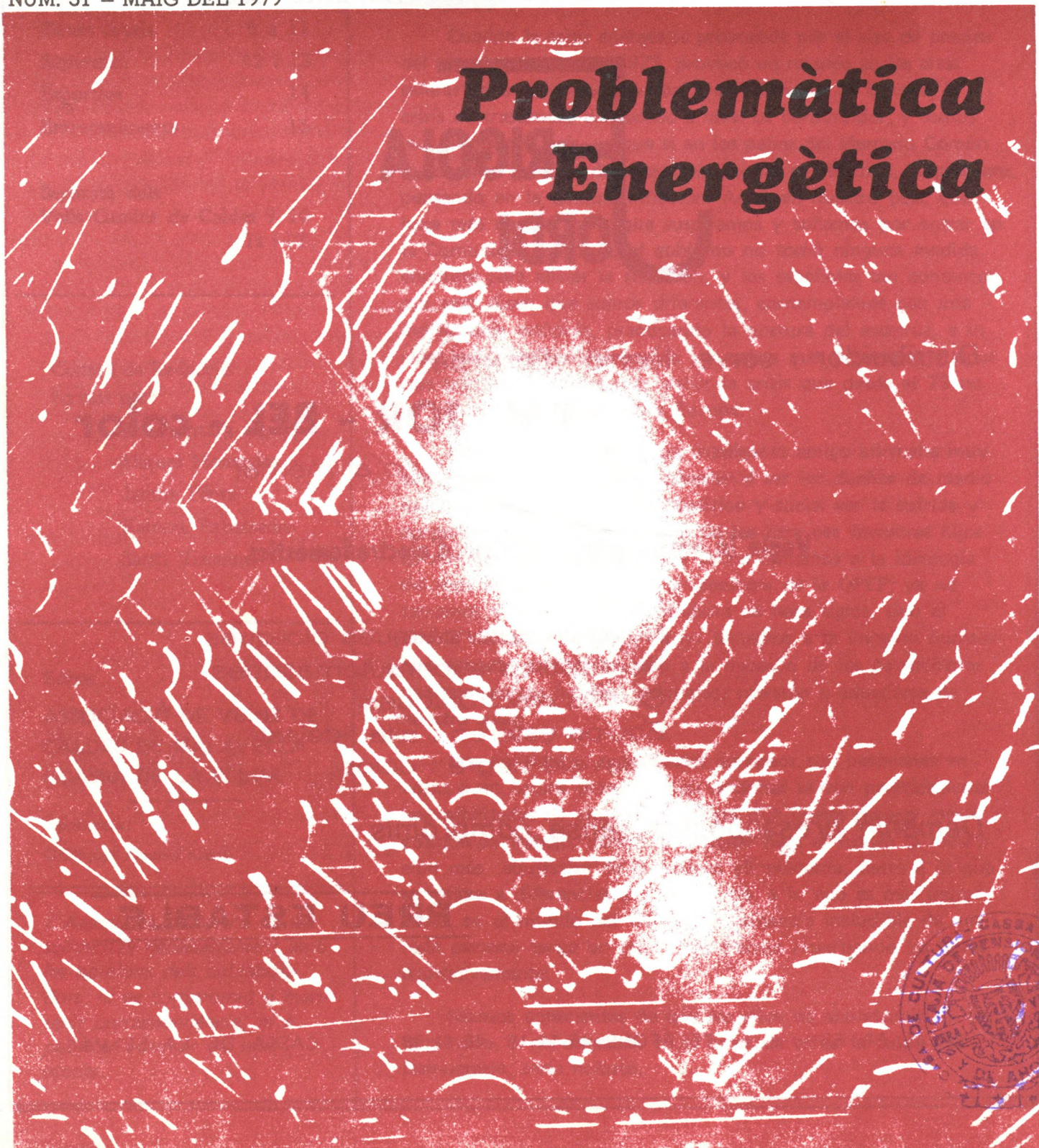

EL BROLLADOR

PORTAVEU DE LES ASSOCIACIONS DE VEÏNS DE CALDES DE MALAVELLA
I DE CASSÀ DE LA SELVA

NUM. 31 - MAIG DEL 1979

Problemàtica Energètica

Electricitat, fontaneria, butà i calefacció

Servei de reparacions

Assistència tècnica especialitzada en:

Ràdio - televisió, escalfadors, cuines, rentadores, frigorífics, etc.

Muntatge d'antenes, televisions col·lectives, auto - ràdios

JFRIGOLA
JJORDI

Distribuïdor i servei tècnic oficial de:

TV JOR - BEL - color

únic al mercat

Vegin la nostra gran exposició d'electrodomèstics

Llums

Neveres automàtiques cícliques

Rentadores superautomàtiques

Cuines electròniques

Equips estereo i alta fidelitat

Televisió negra i color

Demanin pressupostos sense compromís

PREU ESTABLE

RAVAL, 51 - 53

TELEFONS 46 11 15 - 46 11 38

CASSA DE LA SELVA

SUMARI

Editorial	3
Energía del Futuro	4
Aplec de Sant Vicenç	5
Planes locals	6 a 11
Superman	12 i 13
Esportiva	14
Entreteniments	15

Separata dels
Vells Camins de Caldes 9, 10
11 i 12

Consell de Redacció
format per.

Bonaventura Cantó
Miquel Moncadas
Jaume Pérez
Ramon Rabassedas
Santi Vizcaino

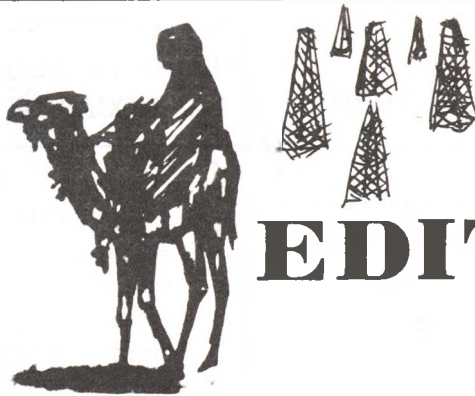
Edita:

**ASSOCIACIÓ DE VEÏNS DE
CALDES DE MALAVELLA
I CASSÀ DE LA SELVA**

Imprimeix:

Gràfiques Duch / Cassà

L'Associació de Veïns no es solidaritza necessàriament amb les opinions dels col·laboradors, ni es compromet a mantenir correspondència, ni a publicar i tornar els seus escrits.

EDITORIAL

Cuando la crisis energética provocada por el alza de precios del petróleo, en el año 1973, provocó un revuelo en las altas esferas de la economía mundial y en particular en Europa, la crisis no trascendió demasiado a nivel de consumidor, y menos aún en nuestro país, ya que si en los países del Mercado Común se tomaron medidas de precaución, como en Holanda, Bélgica, etc., pensando en la temible inflación. Aquí, en nuestro país, que hace más de diez años que suspiramos y soñamos por entrar en la Comunidad Europea, el gobierno no tomó ninguna medida concreta para aliviar la situación, y los españoles tan contentos, por algo dicen que somos diferentes, contemplamos con una indiferencia estúpida, practicando la postura del avestruz, e incluso más, nos hurlábamos de ver países más avanzados y ricos que tomaban medidas para paliar la crisis que desde el 73 no ha parado de cabalgar sobre Europa.

Hace unos doce años, un inteligente amigo afirmaba muy convencido que los árabes volverían a ser los dueños de medio mundo; que triste panorama político y social ver la sufrida y conservadora Europa a los pies de los otra vez invasores hijos de Alá; los cristianos europeos ya no tememos a la ideología del dios de la Meca, sino a la ideología de la OPEP; ya no tememos a la cimitarra devastadora de hace siglos, sino al simple cierre de un gifro; ya no tememos a la invasión humana que ocupaba territorios, sino a la invasión de los petrodólares que comprando hoteles, industrias, volverán a adueñarse de nuestro suelo.

Los políticos y economistas europeos son pesimistas en vistas a un futuro próximo. Las naciones se ven prácticamente imposibilitadas de crear más riqueza que pueda generar más puestos de trabajo, siendo la solución para el futuro la repartición más equitativa de la riqueza ya existente, tanto a lo que se refiere a diferencias sociales, como, a lo que es más importante, en el mundo del trabajo, la exigencia ineludible de que toda persona tenga un puesto de trabajo repartiendo las horas equitativamente.

Seamos conscientes de que los años de abundancia se han terminado, y no caigamos en el error de echar la culpa a la Democracia, sería nefasto.

LA ENERGIA DEL FUTURO: QUEMAR EL AGUA DEL MAR Y LAS ROCAS DE LOS MONTES

Se antoja a primera vista casi más fantástico que el colosal plan energético celeste, el papel que reservan al suelo del planeta los "cazadores de energía". Consiste su pla, en convertir el agua del mar y las rocas de los montes en inagotable combustible del futuro.

Todo el fuego utilizado hasta ahora por el hombre ha provenido siempre del sol. La madera era energía solar almacenada por los árboles durante

su crecimiento. El carbón al arder desprendía en forma térmica la energía solar de plantas petrificadas. El petróleo es, en última instancia, extracto de energía orgánica suministrada por la luz del sol en épocas remotas

Per desde hace poco ha encendido la humanidad un nuevo fuego que, por primera vez, no se alimenta de energía solar almacenada. Su calor no precede del sol, sino del átomo. De esta manera se han convertido en "combustibles" cosas que hasta ahora servían más bien para apagar que para encender un fuego. El primer combustible de este fuego atómico ha sido el uranio 235, un metal pesado. Con él ha logrado demostrar la industria atómica que su idea es válida. Pero escasea y es muy caro. Desde el primer momento la investigación atómica se puso a buscar nuevos combustibles. Tenían que existir en abundancia y ser de muy fácil explotación.

En realidad se tropezó en seguida con dos combustibles atómicos prácticamente ideales: el agua del mar y el granito. En cada litro de agua del mar existe tanta energía como en 300 litros de gasolina. "Un trozo de granito de los Alpes es diez veces más rico en energía que una cantidad igual de hulla", dice el investigador atómico americano Philipp Hammond.

Pero lograr las técnicas precisas para el consumo "atómico" de estos nuevos materiales, resulta mucho más difícil de lo que parecía, pero han adelantado ya tanto en ambos proyectos, los investigadores, que nadie duda de su realización.

Combustión de las rocas: las primeras plantas experimentales en que se lleva realmente a cabo esta maravilla técnica, están ya en marcha. Se extraen, para empezar, dos componentes del granito común y corriente: el uranio 238 y el torio. Ninguno de ellos es normalmente tan fisiónable como el uranio 235, utilizado ya, "convencionalmente", como combustible nuclear. Pero un truco de la química moderna, los reactores breeder, los transfoman en otros elementos. Mediante un bombardeo electrónico, se obtiene plutonio del uranio 238, y uranio 233 del torio. Y estos dos elementos son fisiónables en plantas nucleares.

Combustión del agua: se emplea en este caso sólo uno de sus componentes, el deuterio (hidrógeno pesado). Hay que poner los núcleos de sus átomos en un contacto tan directo que se les haga fusionar formando un nuevo elemento, más pesado. En el momento de esta fusión se desprenden cantidades inmensas de energía termonuclear. El problema actual reside en que nadie ha podido proporcionar las fabulosas temperaturas necesarias para iniciar siquiera las respectivas reacciones en cadena. Pero da la impresión de que se ha descubierto esa cerilla colosal. Se trata de la abrasadora luz coherente del rayo láser. A más tardar, para el año 2000 se espera tener ya la primera planta termonuclear.

FOTO COPIES

Gràfiques Duch

li ofereix el seu nou servei de fotocòpies
de qualitat sobre paper normal

Carretera Provincial, 38
Telèfon 46 01 67

CASSÀ DE LA SELVA

Aplecs d'abans

sant vicenç

Parlar de festes tradicionals, d'uns costums que estaven arrelats en la vida, sembla que en rememorar-los comportin la sensació d'antigor a ultrança. Se'n celebraven en diferents diades, sovint commemoran efemèrides, com així quant als barris i pobles de la rodalia, en sengles Festes majors.

A la diversitat de llocs s'hi anava a peu, encara que no a Llagostera, Caldes de Malavella, Riudellots, i de manera variant a Llambilles, i, potser en alguna altra població; però el que se'n diu tot passejant, era fins a Campllong, Remei, Llebrés... que molts cops hom s'enduia el berenar. Fora del bosc, i molt poc sovint, hom s'escalfava la minestra que duia en la carmanyola (1).

* * * * *

"Per Sant Vicenç, el sol toca pels torrents".

"Pel camí de Sant Vicenç, es fan i desfan molts casaments".

Dues dites ben populars i que solien ser força efectives, tan per escaure's la diada en la "setmana dels barbuts", de fred ben cru, o una escalforeta d'inici de temps suportable. Quant al segon, el fet de parellar-se, en veritat, duia més prometatges que renyines.

Era un cas ben rar, que a Sant Vicenç la

(1) Mot ben poc usat, però que en el Diccionari Fabra queda ben definit: "Capsa de llauna per a portar-hi vianda cuita". En castellà: *fiambrella*. Per la nostra comarca també usem el nom de "marranxa", que en els Diccionaris no hi donen pas aquest sentit, sinó: Os del taló.

gent hi anés amb tartana; això si, alguns carros. L'aplec de Sant Vicenç tenia fama pel gran acoplament de gent que hi feia cap, lloc ben ideal per a confrontar-hi les tres poblacions esmentades, com a més grans, sense oblidar-nos d'una altra munió de poblets i gent de les masies d'enllà d'enllà. S'esdevenia l'Aplec més nombrós dels contorns.

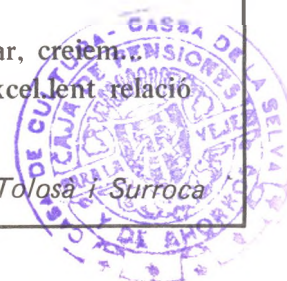
Hi havia ball i sardanes; aquestes a l'aire lliure. A la mitja part, el pla encatit es convertia en paratge bucòlic, de gaia festa camperola. La majoria asseguts a terra, i, amb bona gana liquidaven les existències; ple companyerisme amb els veïns de "taula". Els qui no s'havien endut res, bé prou que ho trobaven a les parades on es dauraven en l'oli roent, les llamineres botifarres que petarrellejaven en tombar-les. Posades dintre d'un llonguet era l'entrepà per assaborir el més gormand. Davant mateix de la parada no hi mancava el got, ni el porró de vi amb unes xerricades i petament de llengua i paladar com aplaudiment de la tirada. El sumistre i fustam de les parades dels venedors havien arribat entre el vaivé dels carros, de rodes poc greixades, xarbotant els vins, gasoses i sifons.

Aquesta breu remembrança ens fa pensar en la possibilitat d'un canvi d'impressions entre les Associacions de Veïns que n'escatissin les possibilitats de reorganitzar una trobada a Sant Vicenç, els comissionats, principalment de les tres poblacions amb els del lloc esmentat.

La joventut bé hi pot pensar, creiem. Era ben agradable, divertit i d'excel·lent relació entre els pobles.

Signat: M. Tolosa i Surroca

Estic emocionada, no pel càrrec que se'm confereix, sinó pel moment històric que estem vivint, en que s'ha tornat al poble el que es del poble i ens podrem governar democràticament.

Accepto el càrrec sense cap orgull ni vanitat, conscient de la gent que no m'ha votat; però conscient també de la que sí. Aquí tots hi hem vingut a treballar: comptaré amb el recolzament de tot l'equip i espero també la col·laboració i recolzament del poble.

I que, en sortint de les portes de la Casa de la Vila, no se'm miri com l'alcalde, sinó només com la Maria Dolors, per a qui tota gent que troba pel carrer és un amic, sigui quina sigui la seva ideologia, la seva classe social o la seva llengua.

SALUTACIÓ

Siguin les nostres primeres paraules corporatives -ben breus- una ratificació de les de la nostra Presidenta.

Ens anima el seu mateix esperit de treball i de lliurament i esperem igualment que tot el poble sense distincions sàpiga veure en nosaltres els seus servidors.

Volem fer de les nostres promeses electorals unes promptes realitats i per això no pararem -en bona solidaritat d'equip i amb l'ajuda de tots els nostres conciutadans- fins aconseguir per a la nostra Vila les més altes fites.

**EL CONSISTORI
DEMOCRÀTIC
CASSANENC**

COMISSIONS DE L'AJUNTAMENT DE CASSÀ DE LA SELVA

**des
de
l'
Ajun-
ta-
ment**

COMISSIÓ D'HISENDA I GOVERNACIÓ

Jordi Dalmau i Casanovas
Joan Casadevall i Vidal
Josep Alameda i Sánchez
Josep Pla i Carabús

Delegat: Jordi Dalmau i Casanovas
Dia de reunió: Dijous a les 20 h.

COMISSIÓ D'URBANISME

Josep Abellí i Parleris
Josep Pol i Costa
Joan Xirgo i Carbó
Josep Alameda i Sánchez

President: Josep Abellí i Parleris
Dia de reunió: Dimecres a les 20 h.

COMISSIÓ D'ENSENYAMENT I CULTURA

Josep Pol i Costa
Josep Abellí i Parleris
Joan Maymí i Coloreu
Joan Xirgo i Carbó

President: Josep Pol i Costa
Dia de reunió: Dilluns a les 20 h.

COMISSIÓ D'ESPORTS, JOVENTUT I LLEURE

Joaquim Roura i Caubet
Josep URÓ i Cabot
Joan Maymí i Coloreu
Carles Malagrida i Barris

Delegat: Joaquim Roura i Caubet
Dia de reunió: Dijous a les 20 h.

COMISSIÓ DE SANITAT I ASSISTÈNCIA SOCIAL

Josep URÓ i Cabot
Jordi Dalmau i Casanovas
Leandre Bertran i Pujol
Carles Malagrida i Barris

Delegat Comissió i President Comissió Hospital: Josep URÓ i Cabot
Dia de reunió: Divendres a les 20 h.

COMISSIÓ DE SERVEIS

Joan Casadevall i Vidal (Muxac)
Joaquim Roura i Caubet
Josep Pla i Carabús
Leandre Bertran i Pujol

Delegat Comissió i Brigada Municipal: Joan Casadevall i Vidal
Dia de reunió: Dimarts a les 20 h.

CLUB D'ESCACS CASSÀ

Sigue adelante con su labor entusiasta en pro de una mayor difusión de este deporte en el ámbito local. Ahora destacamos el ascenso a 2.ª Categoría de Jaime Cañigual y Guillermo Buset que, con su brillante actuación en el Campeonato Individual de Llagostera, lograron una puntuación de 5,5 cada uno.

Una vez finalizado el I Campeonato Social, la clasificación ha quedado como sigue: 1.º Capdevila, 2.º Ernesto Sánchez, 3.º José M.ª Buset.

Podemos destacar la victoria por 6,5 a 5,5 del C. E. Cassà sobre el C. E. Salt, con las victorias de los cassanenses Cruañas, Capdevila, Sánchez, Ventura, Novoa y Jiménez.

En la actualidad tienen convocados dos campeonatos cuyo plazo de inscripción finaliza el día 16 de este mes de Mayo: Se trata del II Campeonato Social Brasa Grillada, que dará comienzo el día 18; y el I Trofeo Infantil y Juvenil patrocinado por el C. E. Cassà, en el cual pueden inscribirse todos los menores de dieciocho años.

MOSTRA DE LA INDÚSTRIA SURERA A CASSÀ

L'Associació de Veïns de Cassà organitza per la propera Festa Major una Exposició de tota mena de productes i d'eines empleades a la manufacturació del suro. Serà com un preàmbul del projectat Museu del Suro. Des d'aquí, fem una crida a tots els qui hi vulguin col·laborar amb tota classe d'articles curiosos, eines antigues i també amb productes de la nostra època.

"PLENS o BUITS"

Quan l'Associació de Veïns va rebre una invitació del nou Consistori oferint-nos l'assistència en els debats públics del Plens i de les Permanents, per poder informar a la nostra revista "El Brollador", en els quals tothom pot assistir-hi, la Junta, conscient de la seva representativitat, nombra un representant per poder donar a els nostres socis una informació crítica, neta i objectiva sobre els temes que el Consistori oportunament vagi posant sobre la taula.

Acceptem doncs desde ara l'invitació, que agraïm, simbolitzant una obertura a la participació ciutadana, procurant que a cada "Brollador" i sota el nom de "Plens o Buits", una informació sobre els debats i decisions, si procedeixen, dels temes tractats.

La diada de Sant Jordi va ésser l'escollida per a celebrar el primer Ple. Molta concurrència per a escoltar al flamant Consistori, que tot esperant l'arribada d'un conseller ressaguer, no aprofita l'espera per saludar als cassanencs, que esperavem una salutació, doncs després de tants anys de separació creiem hagés estat molt oportú.

Tot seguit l'alcalde, puntualitzant la manca d'interès per part del grup anomenat socialista d'acceptar càrrecs de primera fila, concedí les carteres, totes, als seus companys de partit, quedant així clarament expressat i confirmada la línia a seguir per els guanyadors del 3 d'abril, és a dir, una postura d'oposició i de fiscalització. Postura que esperem i desitjem, per el bé de tots, es vagi suavitzant.

El punt de l'hisenda local va quedar més "Buit" de lo que s'esperava, doncs si com sembla està tant mal parada, a la llarga podria resultar contra prudent per al mateix Consistori un silenci que el considerem fora de lloc, doncs els comptes clars, creiem son necessaris quan hi ha tan pocs diners i tantes coses per a fer.

Sobre la làpida dels caiguts d'un sol band, col·locada a la paret de l'església, va ésser aprovat

per unanimitat, el trasllat al Cementiri d'una nova pedra on hi siguin tots els noms dels cassanencs morts o desapareguts. La proposta de l'oposició de treure la placa que dona el nom de General Franco a la Plaça de la Coma, sense donar unes raons massa vàlides, es deixà per un altre dia.

El tema de la "Llar del Pensionista" sembla es presenta prou embolicat. La reunió celebrada Ajuntament - Junta de Jubilats, tot hi demostrant el Consistori que de recursos econòmics per a tirar el projecte endavant practicament no hi ha res, la Junta de Jubilats portats per una política triomfalista, no comprenen la situació actual ni que el problema no ve pas d'ara, sinó que tot plegat estava mal enfocat (la punyetera premsa) des de la marginació de l'Associació de Veïns, que encara continua per la mateixa Junta, al no acceptar al delegat de l'Associació proposat abans de l'elecció, fins la ridícula cerimònia de la col·locació de la primera pedra, que esperem no sigui la última, i naturalment amb la participació de tots.

Hi ha hagut un "Buit" creiem molt notable, sobre el tema de l'arranjament dels carrers i per Contribucions Especials. L'Associació ha denunciat les deficiències que tots els veïns hem notat; s'ha rebut contestació per part del municipi, informant-nos que ens seran enviades les proves de qualitat que demanem fetes per el mateix tècnic - director de les obres (?). Nosaltres preguntem, perquè aquest problema no es debat en cap Ple? Perquè l'oposició no l'enceta? "Buits" com aquest en els "Plens" fan estar intranquil.

Considerant que no hi ha res més d'importància, deixem els "Plens o Buits" per al mes vinent, encara que voldríem abans d'acabar fer un prec: La Federació d'Associacions de Veïns de Barcelona, sembla que tindrà un portaveu dintre les sessions municipals d'aquella ciutat; seria demanar molt que l'Ajuntament de Cassà tingués en compte aquesta suggerència, pensant sempre que el poble l'hem de fer entre tots? R.

Agraïem tota informació sobre els noms populars dels carrers del nostre poble, que encara que estàn en boca de tots els cassanencs, no figuren a la placa del carrer, fomentant el despiste entre els forasters que ens visiten i també entre nosaltres mateixos. És una nova tasca que l'Associació creu necessària i que procurarà portar a terme contant amb l'ajuda de totes les persones que es sentin afectades.

Fa uns dos anys, s'hi va fer una repoblació de pins (prop de 200) a fi de millorar l'aspecte que tindria al cap dels anys, a l'estar destinat el bosc a un parc públic per esbarjo dels cassanencs. No es compren com el passat ajuntament va poder tallar amb tota immunitat una pineda entera, que era de tots.

copiem la instancia presentada a l'ajuntament

Associació de Veïns de Cassà

A. Clavé, s/n.

CASSÀ DE LA SELVA

AYT. DE CASSÀ DE LA SELVA	
REGISTRO GENERAL	
ENTRADA N.º 659	SALIDA N.º
SIGN.:	FECHA: 14.5.79

ILMA. SRA.

El abajo firmante D. Ramón Rabassedas Colomer, con Documento Nacional de Identidad nº 40.130.789 y domicilio en la calle Bajada Joaquín Bosch nº 6 de Cassà de la Selva, como Presidente de la Junta Directiva de la "Associació de Veïns de Cassà", comparece ante Vd. y con el debido respeto:

- EXPONE:
- 1º Que habiendo comprobado con gran sorpresa e indignación, por parte de los vecinos de Cassà, la tala de más de cien pinos centenarios y alcornoques de un bosque cercano a la población, denominado "Pineda Fosca".
 - 2º Que dicho bosque es propiedad del Ayuntamiento de Cassà de la Selva, con lo que su patrimonio se hace extensivo a la colectividad cassanense.
 - 3º Que hace escasamente dos años, esta "Associació" efectuó allí una repoblación de pinos autorizada por el Ayuntamiento, al objeto de destinar el lugar como parque para uso y disfrute de todo el pueblo.
 - 4º Que con esta desgraciada acción se ha atentado contra la propiedad pública, sin otra finalidad, creemos, que la de destruir la naturaleza, produciendo un desastre ecológico irreparable.

Es por lo que nos dirigimos a Vd. para denunciar los hechos y apelar a la responsabilidad que emana de su cargo, para que dé las órdenes oportunas, para que se abra una investigación sobre tan lamentable hecho, y para que toda la responsabilidad y vergüenza de lo sucedido, recaiga sobre los culpables de tal desastre.

Atentamente,
Cassà de la Selva 12 de Mayo de 1.979.

ILMA. SRA. ALCALDE,
PRESIDENTE DE LA CORPORACION MUNICIPAL DE CASSÀ DE LA SELVA

(Continuació)

L'article d'En

PLA DE BENAULA

ELS VELLS CAMINS DE CALDES

Els camins de fa cent anys.

En la nostra col·laboració anterior, deixarem l'història dels camins de Caldes en el moment en què la Tihona disfrutava del seu lloc preeminent com a centre de comunicacions de tota la Selva.

La relativa prosperitat que va disfrutar Espanya en el segle XVIII -encara arribava l'or d'Amèrica- va permetre de posar en marxa la construcció de carreteres, "camins reials", i mantenir la seva conservació. L'arribada del segle XIX, amb l'entrada de les tropes napoleòniques i sis anys llargs de lluites per la Independència, va paraitzar tota activitat positiva i produí l'abandó dels nostres camins. Malgrat això, el nostre "camí reial", via important per les comunicacions franceses entre La Junquera i Barcelona, va ésser objecte d'algunes reparacions per part dels "sapeurs" (gastadors) francesos després del setge de Girona i la batalla de Cardedeu.

Acabada la Guerra d'Independència l'any 1814, el nostre país va restar molts anys abatut i sense diners. Pot dir-se que fins la mort de Ferran VII, totes les obres públiques quedaren abandonades.

Amb la vinguda de la reina Isabel II, es va tornar a emprendre la feina en matèria de les comunicacions. Ni la desgraciada primera guerra carlina va paraitzar aquesta activitat. Pel que fa referència a les nostres contrades, sols el curt període de la Guerra dels Matiners (1848-49), va frenar el millorament de les carreteres.

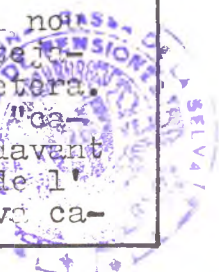
En els anys cinquanta del segle passat és quan es produeix una

activitat sense precedents en la construcció de nous camins. Si de 1841 a 1845 es feren només 117 Kms. de noves carreteres a tota Espanya, de 1845 a 1850 s'arribà a un total de 249 Kms. De 1.850 a 1855 s'en construïren 418 Kms.. L'any 1856 la xarxa de carreteres nacionals tenia 6.587 Kms., per arribar a 17.409 Kms. l'any 1868. S'assolí un promig de 900 Kms. anuals de noves vies.

Va ésser en aquesta època dels anys seixanta, quan es va donar un nou traçat a la Carretera Reial de França en el seu pas sobre el terme municipal de Caldes.

L'obra més important de la nova carretera va ésser el pont de pedra sobre l'Onyar, al costat del pont actual, un xic més a l'Est. Encara es poden veure els carreus de pedra del seu basament. Aquest nou pont, contemporani del "pont de pedra" de Girona, tenia totes les característiques d'una obra "ben feta"; els carreus són perfectes i tenia l'amplada necessària per a poder-hi circular dos carruatges. Cal dir, però, que el nou pont sobre l'Onyar va motivar la construcció d'un terraplé per aixecar el nivell del sòl, que, en el futur, havia d'influir molt desfavorablement en els períodes d'avingudes i aiguats.

Decidit ja el lloc del nou pont, es va fer un nou planejament del traçat de la carretera. Va ésser abandonat l'antic "camí reial" (el que passava davant la Tihona) i, des d'el pla de l'Onyar va orientar-se la nova ca-

retera de dret als Tapiots, per anar a unir-se amb l'antiga carretera de la Costa en el lloc anomenat "la caseta dels civils". Aquest nou itinerari va acostar d'una forma considerable la nova via nacional al poble de Caldes.

Des de la "caseta dels civils" la carretera es dirigí de manera ben dreturera a l'Hostal de la Granota, suprimint el pas de "l'Empedrat" sobre la riera de Caldes.

De fet, amb molt poques variacions, la nova carretera coincidia molt amb l'actual Nacional II.

L'anullació del tram antic que passava per la Tihona, va donar una major importància a l'Hostal Nou, situat, ja, en el terme de Riu-dellots.

L'Hostal Nou, avui perfectament identificable a l'esquerra de la carretera, dalt de l'elevació que defineix la vall de l'Onyar, després de l'encreuament amb la carretera que va a Cassà de la Selva i a l'Aeroport, tenia estatge per viatgers, quadres pels cavalls i, fins i tot, una petita capella que avui encara es conserva amb un magnífic relleu de pedra de tema religiós. Les quadres, segons sembla, encara tenen els estables antics i, si no fos per una restauració feta amb poca fortuna del teulat de la casa, l'Hostal Nou tindria tot l'aspecte que devia oferir fa cent anys. Us recomano una visita a aquest casal.

Amb la modificació de la carretera, Caldes va plantejar-se novament l'enllaç des d'el poble a la Nacional. Antigament aquesta comunicació es feia pel camí ral de Santa Coloma i pels vials que s'anomenaven "del empalme" i que es dirigien a la Creu de la MÀ. Amb la nova traça de la carretera s'utilitzà el camí dels "Tapiots" similar a l'actual, però amb una diferència important en la seva part més propera a Caldes. En arribar a Cal Esquerrà, el camí voltava prop dels

boscós al Nord de la masia i, fent una corba ampla, s'enfilava fins a mitja muntanya per assolir la part més alta. Dit d'una altra manera, el camí estava situat més al cantó Nord del petit pantà que es veu des de la carretera actual. Després el camí s'entregava a l'itinerari actual seguint el qual arribava a la carretera.

Tot i el que hem dit fins ara, podria fer creure al nostre lector que, cent anys enrera, la carretera tenia ja unes certes característiques de via definitiva i còmoda, en quant a la seva utilització. Disortadament no era així.

Tenim sobre la taula una publicació feta l'any 1883 titulada: "De las vías de comunicación de la Provincia de Gerona", escrita per Esteba Muxach i Viñas, premiada i publicada per la "Sociedad Económica Gerundense de Amigos del País". Hi llegim fragments tant interessants com els que transcribim:

...(pàg.8) "Si volvemos la vista al estado en que se hallaba esta Provincia en el ramo de vías de comunicación en el primer cuarto de este siglo (XIX), y contamos después los caminos que hoy por fortuna tiene, el ánimo se alegra y se entrega a una halagüeña esperanza en el porvenir; pero si comparamos el número de nuestros caminos y el estado en que se hallan, con los muchísimos con que cuentan otras naciones y los trabajos asiduos que en ellas se practicaban para su aumento y mejora, es verdaderamente desconsolador el volver después la vista a nuestro país."

...(pàg.10) "En la gran mayoría de ellos (es refiere a los caminos locales) no buscamos puentes, ni tan siquiera alcantarillas, cuando hasta carecen de las indispensables cunetas de desagüe; pero no hay que extrañar que las obras de fábrica falten en nuestros ca-

minos de tercer orden, cuando hasta en la carretera general no existen puentes sobre el Tordera, ni el Terri, ni el Fluvià, ni el Manol, ni el Muga..." (Comentem nosaltres: Sembla que, a Caldes, encara varem tenir sort amb el pont sobre l'Onyar).

...(pàg.15) "En resumen, 22 carreteras en esta provincia comprende el plan publicado de carreteras del Estado (10 de julio 1880), y según la clasificación con que las hemos dado a conocer se encuentran en el estado siguiente: completas, 3. Construidas, 4. Empezadas, 7. En estudio, 6. Sin estudiar, 2." "Hay que advertir, y lo hacemos con dolor, que la carretera general de Gerona al Tordera, en muchos sitios ni tan siquiera puede considerarse como camino, pues abandonada por el Estado bajo la supina razón de que era paralela con la vía férrea, desde entonces no hay quien haya cuidado de ella, contando en la actualidad con kilómetros enteros de continuado barranco."

Cal conèixer que la panoràmica dels nostres camins no era gens satisfactòria, i que el Sr. Muxach es queixava amb tota la raó.

La visió que volem donar dels "camins" de Caldes de fa cent anys, quedaria incompleta si no dediqués sim un espai a parlar del "chemin de fer", el ferrocarril, que, per aquelles calendes va arribar al nostre Poble. Aquell invent anglès que estirava vagons sobre rails, amb una màquina que escupia fum i foc, i espeantava el bestiar quan atravessava els paratges, va arribar a Espanya. Primer fou la línia de Barcelona a Mataró, estrenada l'any 1848; després la de Madrid a Aranjuez, l'any 1851; i arribà l'hora de comunicar Barcelona amb França. L'obra es va fer per etapes: Mataró-Girona; Girona-Figueres i, finalment, Figueres-Port-Bou. En la primera etapa que es produí en la dècada dels anys seixanta, el tren arribà a Caldes. De fet, però, no va

començar a donar servei fins que la via va arribar a Girona.

La línia del ferrocarril, que entra en el terme de Caldas procedent de l'estació de Sils i segueix cap a Riudellots seguint molt de prop l'antiga Via Romana, va representar un avantatge molt important per la nostra Vila. La convertí en el centre de comunicacions, per ferrocarril, de tots els pobles de la Costa: Sant Feliu de Guíxols, Palamós, fins Palafrugell. L'estació de Caldes, modesta, però sempre polida i amb un petit jardinet sempre ben cuidat, era el punt on baixaven els homes importants del suro "que venien de Madrid o d'Extremadura"; on hi baixaven, també, els prohoms del federalisme que anaven al Casino Menestral de Sant Feliu de Guíxols a fer un "meeting" (així s'anomenava aleshores), i les senyores que venien de "compres" de Barcelona, o els primers "estiuiejants" (no s'utilitzava, encara, la paraula "turista") que anaven a Sant Antoni de Calonge a prendre banys.

De l'estació de Caldes sortien les tartanes que portaven als viatgers. No tenim pas notícia de que s'establís cap servei de diligències amb els pobles de la Costa.

L'arribada del ferrocarril a Caldes va produir un veritable corrent de gelosia en els altres pobles de la Selva. Els de Santa Coloma de Farnés, que varen fer causa comuna amb alguns propietaris miops que s'oposaren a deixar les terres per a que hi passés el tren; els de Cassà i Llagostera que, de moment, es quedaren sense ferrocarril, però que, després, tingueren "carrilet" propi; i els de Vidreres que, mancats de l'excusa del futbol ((que encara no s'havia introduït en la nostra terra), tenien que buscar algun motiu per a poder mantenir una competència amb els de Caldes...

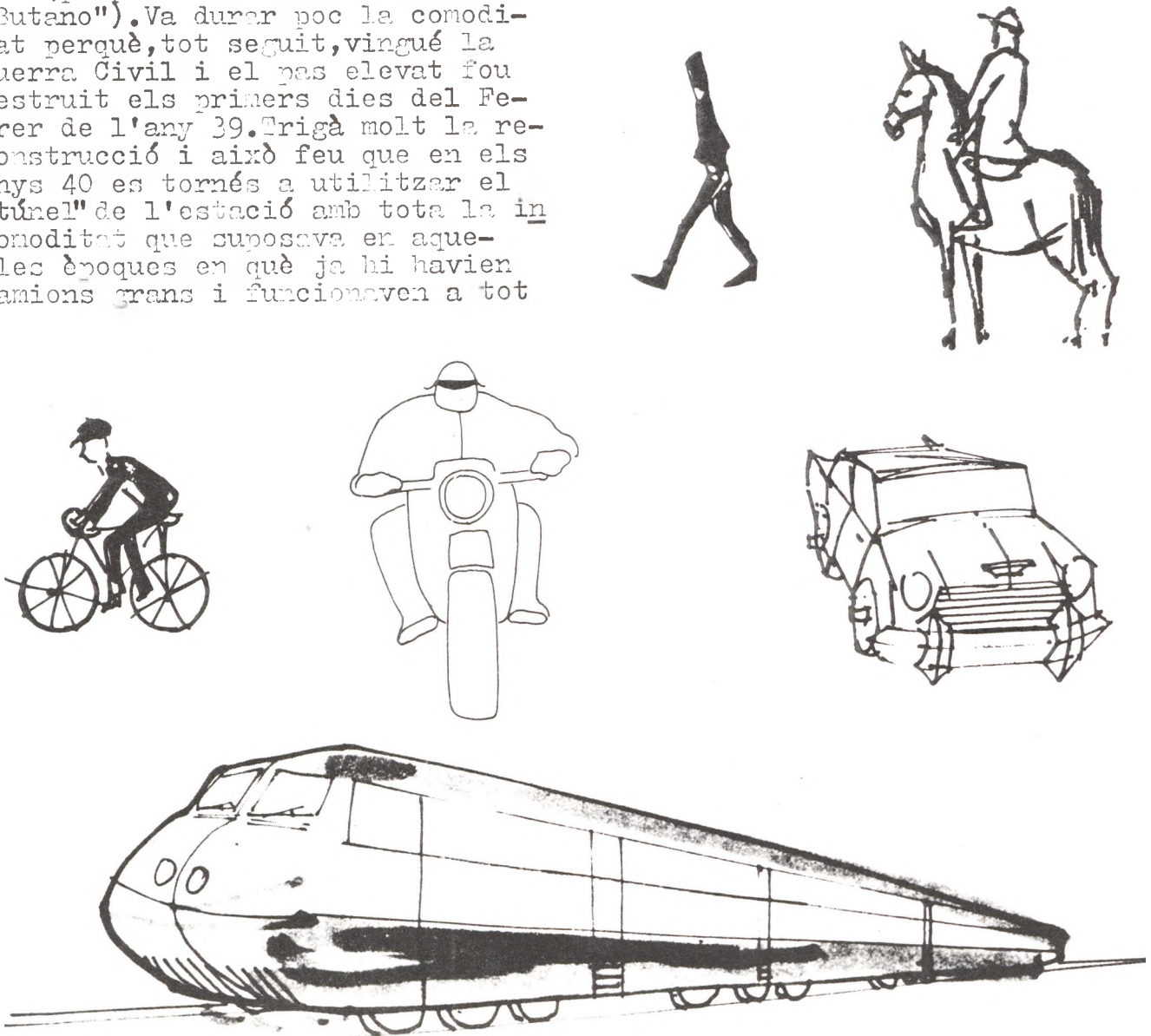
La instal·lació de la via del tren portà, però, inconvenients importants a la Vila de Caldes. Va ésser necessari construir un terraplé per a fer arribar la via. Aquest terraplé va donar lloc a un "túnel" estret i escanyolit, vora l'estació, que limità per molts anys l'arribada de vehicles a Caldes procedents de la carretera nacional. Aquest "túnel", que encara existeix, va provocar durant més de seixanta anys que el tràfec de vehicles grans hagués de fer-se pel cantó de Llagostera i Cassà.

En ple segle XX, cap als anys trenta, es construí el pas sobre la via (prop de les actuals cases del "Butano"). Va durar poc la comoditat perquè, tot seguit, vingué la Guerra Civil i el pas elevat fou destruït els primers dies del Febrer de l'any 39. Trigà molt la reconstrucció i això feu que en els anys 40 es tornés a utilitzar el "túnel" de l'estació amb tota la comoditat que suposava en aquelles èpoques en què ja hi havien camions grans i funcionaven a tot

gas els embotellaments d'aigües minerals.

Acabem, aquí, la visió de les comunicacions de Caldes fa cent anys. Substancialment tot segueix igual: cal baixar a l'estació si arribes en tren; i cal desviar-se a l'encreuament dels Tapiots si arribes en automòvil. La diferència consisteix en què el tren ja no esbufega, perquè és elèctric; i les "tartanes" d'avui marxen a 100 kilòmetres-hora de velocitat.

Pla de Benaula

CASSÀ

Així amb els dues *ss*. Entre d'altres arguments bàsics repeteixo els que constatava al final del meu escrit en "El Brollador" del gener prop passat: "Raó documentada, per *dret* i per *voluntat* del poble de Cassà de la Selva".

Sempre he admirat el treball intens i acurat de l'Institut d'Estudis Catalans. "Admirat" és una cosa, però "acceptat" en el cas concret de la grafia del nostre poble, ja n'és d'altra. El pretingut canvi amb l'incorrecte *ç*, com recalrava, no s'ha admès *mai* ni individualment ni col·lectiva en el comerç, indústries relacionades amb la península o d'enllà dels Pirineus, ni en cap entitat cultural ni esportiva; en contractes privats o públics, ni en relacions entre Ajuntaments monàrquics o republicans, ja des de l'any 1932, que resumeixen el descapdallament que duem expressats. Els diàlegs han estat, són i seran, la norma eficient, en contra de totes les disposicions unilaterals.

Fem-ne d'història.— La revista local "Horitzó" del pretèrit Ateneu de Cassà, ja en parlà amb protesta el 12 d'agost del 1933, quan Joan Gener es referí a la derivació ortogràfica i etimològica del nom de la nostra vila. En la mateixa revista del 6 d'octubre següent, referent a la *ç* trencada, "... pel fet d'haver-se publicat la Llista dels noms dels Municipis de Catalunya, dreçada per la Secció Filològica de l'Institut d'Estudis Catalans, amb la col·laboració de la Ponència de Divisió Territorial, que en l'esmentada llista si bé hi figura el nom de "Cassà" de la Selva, es fa constar, en el Preàmbul, que "aquesta llista no té un caràcter definitiu". (Cal recordar bé això).

"Deixant apart, —diuen en el susdit Preàmbul—, els canvis ortogràfics, que per llur índole tècnica no sembla oportú de lliurar a la discussió del públic la Generalitat oirà les observacions que puguin fer-li els Ajuntaments afectats per canvi de nom, i es reserva la facultat d'atendre llurs indicacions quan siguin fonamentades". Seguidament, el cronista observava: "Nosaltres esperem que la Generalitat escoltarà les observacions que creiem que li farà el nostre Ajuntament, i que es decidirà que el nom de Cassà de la Selva no sigui canviat". Signava. "P".

Documentació.— El senyor Narcís Puigdevall i Diumé, en carta oberta adreçada a Joan Codolà i Surís, director de "Luz y Guía", datada en 1975, número extraordinari de la Festa Major, del qual em permeto copiar-ne el text: "El nom de Cassà".— "Sr. Joan Codolà i Surís.— Director de "Luz y Guía".— Cassà de la Selva (Girona)"

"Molt distinguit senyor: Segueixo amb l'interès que mereix el revifament de la polèmica sobre el nom de Cassà de la Selva.

"Em plau, per tal raó, fer-li arribar la lletra que el conegut historiador de Catalunya, Antoni Rovira i Virgili dirigí al recordat cassanenc Joan Gener i Roca, com a resposta d'una consulta feta en relació amb el canvi de nom de Cassà i la divisió comarcal per la Generalitat, l'any 1933.

(segueix)

“Com veurà, les coses es feien amb pressa i sense mirar-s’hi gaire. I no fou únicament el canvi de Cassà per Caçà, sinó que la Ponència encarregada de l’afer inventà poblacions com La Bisbal d’Empordà, Calonge de les Gavarres, Jafre de Ter i Aiguaviva del Gironès, entre altres, de les que mai ningú n’ha tingut esment.

“Agrairia també al senyor Planas i Pahissa, cap de Serveis d’Omnium Cultural, ens digui, amb tot detall, on es fonamenta el senyor Joan Corominas per escriure Caçà i no Cassà.

“Aprofito l’avinentesa, senyor director, per a testimoniar-li tota la meva consideració

Narcís Puigdevall i Diumé”

* * * *

A més a més, immediatament de la transcripció present, adduim al màxim historiador de Catalunya Antoni Rovira i Virgili, diputat que fou per Tarragona en el Parlament de Catalunya, contestava el següent:

“8-7-1933.— Sr. Joan Gener i Roca.— Cassà de la Selva.— Distingit Sr. i amic: He llegit amb molta atenció la seva interessant lletra a propòsit de l’ortografia del nom d’aquesta vila. Jo no he tingut cap veritable intervenció en el Nomènclator de les poblacions catalanes, ni és aquesta obra de la Ponència de Divisió territorial. Fou establert per una comissió designada per l’Institut d’Estudis Catalans, i la Ponència no féu sinó examinar-lo ràpidament i introduir-hi algunes esmenes, molt poques.

“La meva opinio és que abans de donar caràcter definitiu al Nomènclator cal obrir una informació general, i sobretot consultar-lo amb les poblacions afectades.

“Ignoro les raons que hi ha hagut per a establir la grafia Caçà. Em penso que hi deu haver un fonament científic o filològic. Personalment a mi,

al primer cop d’ull, em xoca. Quant a l’etimologia, de vegades és fàcil enganyar-s’hi.

“La delimitació de comarques l’ha establert la Ponència amb un criteri predominantment econòmic i sobretot de facilitat de comunicacions. Però també crec que en aquesta qüestió cal escoltar el parer dels interessats.

“De tota manera, puc dir-li que per la part que em toca, tindrè molt presents les seves observacions. “M’ofereixo de vostè servidor i amic que li estreny la mà.

A. Rovira i Virgili”.

* * * *

En el primer apartat transcrit, no s’atengueren les promeses, quan la visita de l’alcalde de la vila Josep Dalmàs, acompanyat i assessorat per A. Rovira i Virgili, a la Generalitat. (Creiem que no era pas allà on se’l cridà, per ser un lloc “polític”, sinó a l’Institut d’Estudis Catalans). Doncs, bé; en el precitat Preàmbul destriem solament dos aspectes capitals, quan recomana en què “aquesta no té un caràcter definitiu...”. Endemés, referent al nom: “que per llur índole tècnica no sembla oportú de lliurar a la discussió del públic...?”. D’acord, però qui ens abocà parlar-ne des de la premsa, com ens cal fer d’anys ençà? S’escoltà l’opinió del poble, com precisava Rovira? NO!

Continuem i continuarem en defensa del nom veritable, sota la trilogia de: Raó, Dret i Voluntat del poble de Cassà de la Selva, al qual no renunciarem mai.

M. TOLOSÀ I SURROCA

Nota : En ocasió oportuna, insistirem amb noves aportacions documentals.

DELEGATS DE BARRI

A fi d’acostar l’ajuntament al poble, està fent un estudi per elegir delegats en diferents punts del poble, per a crear una millor comunicació entre els veïns i el consistori. L’Associació de Veïns està fent les oportunes gestions per trobar aquests col·laboradors, que seràn portaveus dels seus barris per les qüestions i problemes que puguin sortir.

Col·laboracions

l'escola de la democràcia

Sempre he pensat que el moment polític que estem vivint, més que un veritable ambient democràtic, és una mena d'escola en la democràcia, en la qual gairebé tots som deixebles i no sabem massa qui li toca fer el paper de mestre.

Un exemple ben clar el tenim en les darreres eleccions, les municipals, i el seu ulterior desenllaç a Cassà. De tota lluita política en surten sempre uns guanyadors i uns perdedors, o si volem filar més prim, un grup més o menys majoritari i uns grups que el poble sitúa en segon terme. Fins aquí tot correcte, només cal que cadascú, i això ja sembla més pelut, sàpiga estar en el seu lloc. I dic que deu ser més difícil, ja que tots hem estat espectadors d'uns canvis que alteren en gran mesura l'ordre que EL POBLE havia establert amb el seu vot el dia de les eleccions. Si el poble es decantà d'una forma palesa recolzant la llista socialista, és aquesta la que havia de situar-se al front del Consistori, acceptant com a bon guanyador, oposicions i col·laboracions dels altres grups, els quals de forma DEMOCRÀTICA i respectuosa amb el vot popular, havien de mantenir-se en el segon plà que el poble els havia atorgat.

Però heus ací que ser minoria és més difícil del que sembla, i fent coalició sense pensar massa en les afinitats i en els sentiments de l'electorat, una de les minories arriba a la tan desitjada "trona" municipal. El joc polític, que no ètic, segueix el seu curs i la situació dona el tomb: la majoria passa a ser minoria i vice-versa. Novament, i amb força lògica, qui li toca perdre no es troba còmode en la nova situació. En les votacions vota en blanc com a senyal de la seva disconformitat i UCD esclareix que dona el vot només per aquesta vegada. Davant d'aquest fet purament polític, es provoquen dintre del Consistori unes tensions que

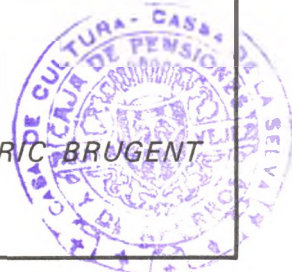
entretenen (per si no ho havia estat prou fins ara) el procés d'anar per feina. Cada decisió pren un caire polític que no hi hauria de ser, les postures son excessivament expectatives i sumant això a la manca d'entrenament en el poder, ens trobem que el poder decissori està força en mans dels tècnics.

Davant de tot això el poble arriba a creure

- 1. - Que les eleccions tampoc han servit per a tenir com a representant el que la majoria volia.*
- 2. - Que cal dubtar del veritable esperit democràtic de qui pren possessió de la màxima representació local, essent conscient de que el poble el deixava en segon terme.*
- 3. - Que degut a l'ambient excessivament polític i "de llista" que hi ha a l'Ajuntament, les solucions es retardaran excessivament.*
- 4. - Que aquest ambient no propícia la col·laboració entre els representants de les diferents llistes, lo qual, sumat a una lògica manca d'experiència, permeti cometre errors que sense beneficiar ningú, vagin en perjudici de Cassà.*

Certament que aquestes afirmacions poden no ser compartides per molts dels lectors, però també és cert que són fruit d'un sentir força generalitzat entre aquella part del poble que li ha tocat sempre fer d'espectador del gran teatre polític, d'aquella part del poble que vol aprendre democràcia i que desitjaria veure en els membres de l'actual consistori els millors mestres d'aquesta nova escola.

FREDERIC BRUGENT

Califòrnia (E.E.U.U.).- Un violent terratrèmol, provocat per un malèvol delinqüent, origina una esquerda que separa els rails del ferrocarril. Al mig de la nit, un tren de passatgers es dirigeix vers el punt fatídic. A pocs metres, quan amb prou feina hi ha temps per aturar el tren, els maquinistes es donen compte del desastre. Tot està perdut. Els frens xerriquen arrancant esquirles de foc per la violenta fricció de rodes i rails. I, quan tot és inevitable, heus ací que del cel, al mig d'un esgarriós soroll d'aire succionat, apareix l'únic, l'incomparable, el superheroi

Denano perdó per aquesta introducció un xic truculenta. Però és que fa uns dies vaig assistir a la projecció de la pel·lícula i encara veig pampallugues. Un home que vola com els ocells i que es veu que és quasi indestructible. Dic "quasi" perquè només és vulnerable a la radiació del meteorits que procedeixen de l'esclatament del seu planeta. No és que aquestes coses m'agafessin per sorpresa, car, quan era un tendre infant, llegia les historietes de Superman, que eren distribuïdes, em

sembla recordar, per l'editorial Novara de Mèxic.

L'amic Superman té una doble personalitat. De dies és l'eixelebrat Clark Kent, periodista, i de nit és el terror dels foragitats. El "comic" presentava un cas de desdoblament de personalitat, de realitat i ficció. Superman fou la projecció dels afanys de milions d'homes. Oficinistes, empleats, taxistes, agents d'assegurances, etc., habitants de la gran metròpoli que els xuclava la personalitat i els convertia en esclaus de la rutina. Per evadir-se d'aquesta realitat aclaparadora, l'home ha creat el mite. El mite es diu Superman, Marilyn Monroe, Travolta o Rodrigo Díaz de Vivar. La mi-

tomania no és perillosa, ja que és una espècie de descarragadora de tensions del subconscient. Però en la nostra societat de consum, alguns se n'aprofiten sense escrúpols per a barrinar-nos el cervell amb el món mític de la publicitat. Si vols "lligar", t'has de posar aquesta colònia; si vols que els teus fills t'estimin els has de posar a les tovalloles tal o qual suavitzant; si vols saber el que és bo, fuma "Selectes"; etc., etc., etc..

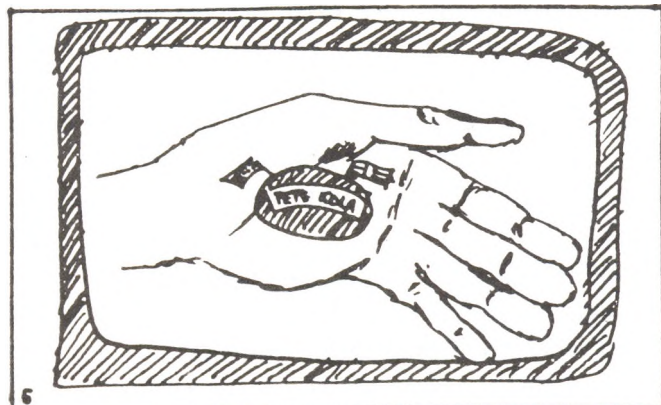
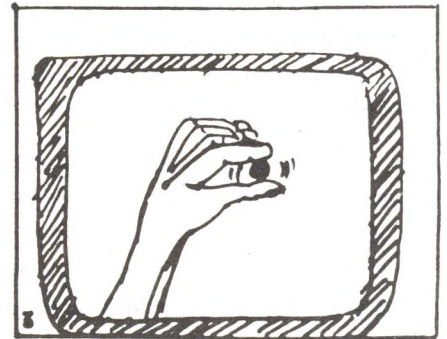
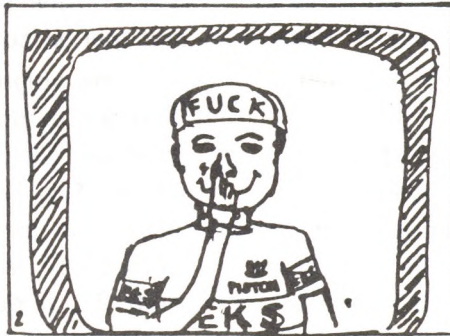
Aquesta prodigalitat ens arriba a fer confondre la realitat amb la ficció, la qual cosa pot ser con-traproduent per la nostra salut

mental. I si no n'heu quedat convençuts, llegiu "Don Quijote de la Mancha".

Nota: Després de redactar aquesta col·laboració, m'ha impressionat la notícia que publica "El Periódico" del 13 de maig, i que incloïxo com a tràgic epílog:

No es precisa la violència en el cine para causar víctimas. La fantasía también lo logra. Hace poco tiempo un niño de nueve años que había visto *Superman* quiso volar. Murió mientras descendía del cielo de Nueva York.

VUELTA CICLISTA

Qui ostenta l'hegemonia del ciclisme mundial? Si aquesta pregunta ens l'haguéssim formulat uns anys endarrera, la resposta hauria estat ben simple: Eddy Merckx. El "Monstre" ho dominava tot de manera esclafant i inqüestionable. Grans curses per etapes, proves de sis dies, clàssiques, etc., tot estava baix els acords de l'aclaparadora "simfonia Merckx". La seva superioritat era quasi humiliant. Però des de la seva retirada, o, per ser més exactes, des del començament del seu ocàs no hi ha hagut un home capaç de substituir-lo amb els honors que ell es mereix. Un home que, en definitiva, s'hagi assentat fermament en el seu tron.

Freddy Maertens i l'etrich Thurau eren en un principi els màxims aspirants per a cobrir el buit d'Eddy. El "Lebrel" va realitzar una campanya realment extraordinària assolint èxits tan ressonants com el Campionat del Món (1976), el "Grand Prix des Nations" (1976), la Volta a Espanya (1977), etcètera. Va arrassar sense pietat als seus rivals fins al "Giro - 77" on sofrí una aparatosa caiguda que l'obligà a abandonar la ronda italiana veient així esfumades les seves il·lusions d'arribar a Milà amb la "magliarosa". Aquell fou un dia nefast per a Freddy puix mai més li ha pogut agafar l'aire a la competició i la seva estrella ha declinat considerablement.

El que li va passar a l'alemany Thurau no deixa d'ésser un tant peculiar. Corredor d'inusitada ortodòxia -la seva estampa sobre la bicicleta només admeteix comparació amb la de Jacques Anquetil-, saltà a la fama a conseqüència de les seves victòries en el "Tour" de l'any 1977. Durant quinze jornades va portar, orgullós, el "maillot-jaune", per a acabar cinquè a la classificació general final. Va ésser després quan molts veieren en ell a un nou fenomen. No obstant, embriagat de glòria, "Didi" s'oblidà d'una cosa crucial: que el ciclisme no admeteix infidelitats de cap gènere. Aquesta sola teoria explica el per què dels seus últims i decepcionants resultats.

Actualment el gran pastís de l'hegemonia, i com no, dels diners, se'l reparteixen Bernard Hinault i Francesco Moser. Bon "rouleur", acceptable escalador, excepcional contra-rellotgista, Hinault és potser el millor ciclista dels

nostres dies. Llàstima que detesti els entrenaments i les concentracions! Per la seva part, Moser, si bé molt sobresortint en els tres darrers Campionats del Món i a les clàssiques, quan és l'hora d'escalar el seu rendiment baixa bastants entars. No. No es pot pas dir que Francesco sigui un "grimpeur" de talla. I sense aquesta qualitat li serà difícilíssim guanyar la Volta a Itàlia -la seva obsessió-, encara que li facin a mida per les seves possibilitats.

A poca distància d'ells es troben Michel Pollentier, corredor d'estrany estil a la vegada que de gran potència física, i Joop Zoetemelk, que als seus 32 anys, com ha demostrat recenment a la París - Niça i en el "Critérium" Nacional Francés, segueix en un formidable estat de forma.

Aquests quatre homes, junt amb l'actual campió del món. Gerrie Knetemann, són avui per avui els més significatius per a encalçar un triomf de prestigi.

Clar que en cap moment es pot oblidar a figures de tanta categoria com Jan Raas, Hennie Kuiper o Roger De Vlaeminck. Com tampoc poden oblidar-se els Lucien Van Impe, Johan De Muynck, Bernard Thévenet, Gian Battista Baronchelli i una sèrie de noms, no pas gaire extensa, que per sí sols ja imposen respecte.

He volgut deixar apart a l'italià Giuseppe Saronni perquè considero que el seu és un cas especial. Mentre que els seus principals antagonistes -tots per damunt de la barrera dels 24 anys- han arribat, al menys teòricament, al "cènit" de la seva carrera, a "Beppe", només amb 21, li queda molt camí per a recórrer. Vaig tenir ocasió de seguir les seves evolucions a la passada edició de l'Escalada al Castell de Montjüic i, malgrat que no va poder aconseguir un dels llocs de privilegi, m'impressionà favorablement. Es, sens dubte, un "routier" complet. En el transcurs de 1978 ja va donar un seriós avís de la seva potestat en vèncer, entre altres, la Tirrena-Adriàtica, el "Tour" de Pouilles i la Copa Agostini demés de classificar-se, com aquest any, segon a la Milà-Sant Remo.

Potser "Beppe" Saronni no arribi mai a ser un Merckx (n'hi haurà un altre com el belga?), emperò penso que ens trobem davant del candidat número u per a ocupar, a curt plaç, la sentida vacant del "Monstre".

R. VIDAL

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	
										1
										2
										3
										4
										5
										6
										7
										8
										9
										10

CRUCIGRAMA: AL RESOLVERLO HAY QUE COLOCAR LOS 14 CUADROS NEGROS QUE CONTIENE. SOLUCIONES A ESTA DIRECCION: EL BROLLADOR - PASATIEMPOS. CALDAS DE MALAVELLA.

Horizontales: 1. En plural, fig. y fam., persona delicada, débil, floja. - 2. Quita el vello de una superficie raspándola. Fig., austero, rígido, severo. - 3. Doscientos. Río de la provincia de Barcelona. Cincuenta. - 4. Lugar donde se tri llan las mieses. Quinientos. Ceremonia. - 5. En fem., pl., dicese del lenguaje hinchado y redundante, y también de quien lo emplea. - 6. Hi jo de Jacob. Islote francés frente a Marsella. Abreviatura de litro. - 7. Coma por la noche. Quiten la vida. - 8. Juntáis. Inunda. - 9. Símbolo químico del azufre. De color azul intenso. For ma del pronombre personal. - 10. Ligas con cuer das. Ósea.

Verticales: 1. Nombre de árbol. Denuncia, dela .ta. - 2. Fig., perjudicasen a alguien en sus in tereses. Cierta forma de viga de hierro. - 3. Una de las virtudes cardinales. Hace ameno. - 4. Abreviatura de punto cardinal. Preposición. Muro construido al través de un río para conducir el agua fuera del cauce, plural. - 5. Avestruz americano. Abreviatura de reverendo. - 6. Loco. Babosa, limaza. - 7. Sala donde se opera, plural. - 8. Utilizáis. Infusión sedante. Conjunción. - 9. Conjunción lati na. Sacos largos y estrechos que sirven para guardar una cosa o llevarla en él a alguna parte. - 10. Únicos. Arte de pesca.

Nota: Por un error nuestro no aparecieron los números en las defini ciones del Damero den nº 30. Erroe que subsanamos a continuación. El plazo de recepción de las soluciones a los pasatiempos de los números 30 y 31 finalizará el 15 de junio, pudiendo remitirnos am bas soluciones en un mismo sobre.

- A.: 19 - 62 - 34 - 1 - 54 - 43
- B.: 23 - 27 - 32 - 56 - 49 - 42
- C.: 35 - 5 - 47 - 21 - 39 - 59 - 63
- D.: 58 - 37 - 67 - 18
- E.: 46 - 11 - 40 - 9 - 14 - 31 - 7
- F.: 61 - 24 - 3 - 44 - 13 - 20
- G.: 10 - 65 - 16 - 53 - 66 - 41
- H.: 12 - 60 - 30 - 17 - 45 - 29 - 64
- I.: 52 - 6 - 36 - 25 - 15 - 33 - 22 - 2 - 50
- J.: 51 - 38 - 57 - 8 - 55 - 28 - 26 - 48 - 4

-----oooo0000oooo-----

RESTAURANTE

Can Geli

Carretera N2 km. 709
Tel. 47 02 75
CALDAS DE MALAVELLA

FIGUERAS

San Gerardo, 11 - Mayor, 19
Tels. 47 00 57 - 47 03 48
Caldas de Malavella (Gerona)

Pintura - Decoración - Droguería

TALLER DE FUSTERIA

Josep Suru Vila

C/. Verneda, s/n
Tel. 46 10 66

CASSA DE LA SELVA

DOMINGO

CONSTRUCTOR DE OBRAS

**VENTA DE PARCELAS
Y CHALETS**

Teléfono 470262
Ctra. de Llagostera, 30 Caldas de Malavella

AJUDEU-NOS

A MANTENIR LA NOSTRA POSICIO DE CRITICA INDEPENDENT
FENT NOUS SOCIS

SOL.LICITO LA INSCRIPCIO COM A SOCI DE L'ASSOCIACIO DE VEÏNS

Nom

Adreça

Telèfon

Edat Professió

Signat

AJUDEU-VOS!

CAR L'ASSOCIACIÓ ÉS VOSTRA